

Софія Данишчак

(17 р., ЗОШ I-III ст. №4, м. Червоноград, Львівська обл.)

Смути нового життя

Я вступила до медичного закладу на хірургічний напрям, на першому курсі у мене виявили незлоякісну пухлину, але вона потребувала термінового видалення. Я вирішила з цим не зволікати і пішла в банк, щоб перевірити баланс карточки, виявилось, що ще рік тому якась людина перерахувала на неї космічну суму грошей, і я згадала слова «добро повертається», я не могла в це повірити, але й не могла заперечити цифр на карточці. Після операції найперше, що я побачила – це чарівний букет троянд, батьки не знали, звідки він з'явився, бо коли прийшли, квіти вже стояли. Щодня я отримувала різні квіти, я припускала, що вони могли бути від Олега, але пройшло стільки часу, навряд чи він пам'ятає мене. Сьогодні мене виписують, але ні батьків, ні друзів у палаті не було (Олег попередив їх, що хоче сам мене забрати), зразу після вручення мені довідки про виписку до моєї палати зайшов він. Ми дивилися одне на одного, і в наших очах бігали дивні іскорки теплоти, він підійшов, обійняв мене і розповів, чому так несподівано зник: «Я дуже сильно звик до тебе, але не міг залишатися тут, не хотів тебе наражати на небезпеку, тому я зник, владнав свої проблеми і повернувся, я весь цей час слідкував за твоїм життям, я сумував, але не міг повернутися. Зараз я тут і нікуди не зникну, якщо лише ти не захочеш цього...». Мої очі наповнювали сльози радості, несподіванки, любові, один момент змінив моє життя кардинально, але, як потім виявиться, це був лише початок великої гри.

На лінії вогню

Ми з Олегом почали зустрічатися, я закінчила медичний інститут і все було чудово, я була знайома з його батьками, а він з моїми. Життя набирало обертів! У липні, саме в той день, коли ми познайомилися, Олег запропонував мені вийти за нього заміж, я навіть не роздумувала, адже любила його дуже сильно і погодилася. У вересні ми одружилися, але весілля вирішили відсвяткувати згодом. Ми почали підготовку до нашого дня, вирішили, що відгуляємо весілля в березні – це чудова пора, що дає початок всьому новому, породжує життя, розмиває смуток зимових снігів і похмурих настроїв. Але доля вирішила зіграти з нами в небезпечну і трагічну гру. 21.11.2013 у нашій країні розпочалася революція, що з самого початку була приречена на перемогу. Український народ терпеливий, відданий, дружелюбний, але й вольовий, і ми не дозволимо, щоб на нашій землі панував ворог чи кат. Спочатку повстання зберігало певні межі і було лише внутрішньодержавним конфліктом, але москаль – це гнійна свиня, якій завжди мало власного лайна, і вона намагається влізти до чужих суперечок, що мають

чистий і мирний спосіб вирішення. Президенту Росії захотілося забрати в Україні Крим – і ми його віддали, хоча було боляче, з втратами людей, але краще віддати шмат землі, що не цілком належав нам, аніж проливати кров, але для нього виявилось цього замало, і Путін замахнувся на східну частину нашої славетної землі, яку ніхто не збирається віддавати. З втратами чи без, але ми повинні відстояти власну гідність, а отже, і те, що нам належить – землю. Олега забрали в зону антитерористичної операції, на посаду офіцера медичної частини. Мені було тяжко, сльози лилися щодня, але я не заперечувала, адже, будуючи відносини з лікарем, я як лікар прекрасно розуміла трактування клятви Гіппократа, бо теж її складала. Якщо людям потрібна допомога, то ми повинні її надавати, наша земля без нас загине, бути патріотом і сином України означає стояти за нею до кінця. Україна – це огненна країна скупі Європи: всі намагаються бути люб'язними, але пряму допомогу Європа боїться надати, ніхто не хоче постраждати від конфлікту двох держав, провокатор якого є масштабно сильнішим, але фізично і морально примітивним. Ми переможемо навіть без сторонньої допомоги, ця перемога стане новим етапом нашої історії, ми вже стали кращими.

Одного дня сепаратисти пішли наступом на батальйон мого нареченого, він машиною швидкої допомоги виїжджав на поле бою за пораненими, але вороги не виконують жодних норм Міжнародного гуманітарного права, вони ведуть заборонені тактики ведення війни, використовують заборонену зброю, і цього дня влучили бомбою в карету медичної допомоги, в якій їхав Він – моя надія, любов, моє життя. Після звістки про смерть коханого світ припинив своє існування для мене, дні стали одноманітними, сірими, я не хотіла бачити нікого і нічого. Згодом я дізналася, що вже на третьому місяці вагітності, це була дитина Олега, єдиний скарб в моєму житті, але щоб вона народилася здоровою, я повинна була випромінювати і дарувати їй виключно позитивні емоції, колись би сказала – твій тато був героєм, він загинув за твоє майбутнє. Щодня у снах я бачила його, голос Олега мені чувся скрізь, я вбачала його в кожному перехожому і відчувала, що потрохи божеволію, мене огортає світ ілюзій, мрій, все реальне відходить кудись далеко, мене вже не цікавило ніщо, на роботі мені підписали декретну відпустку раніше визначеного часу, бо

дуже переживали щодо стану мого здоров'я. Я лежала вдома, не бачила радості в милих візерунках сніжинок, в зимових веселих святах, світ припинив існування. Війна забрала найдорожче, що в мене було – Його, того, що став моїм життям і майбутнім. Я зрозуміла, що подаровані долею миті щастя потрібно анулювати гірким болем, адже все завжди вирівнюється і приходить до нуля. З кожним днем мій стан погіршувався, і я вирішила, що заради майбутнього малюка повинна бути сильною, зламати стереотип слабкої і немічної жінки, адже не такою хотів би мене бачити Олег.

Квиток в нове життя

Психіка була на межі, тому я прийняла рішення поїхати у Варшаву на лікування, родичі й друзі підтримали мене у цьому, там я і народжувала. Після народження сина батьки Олега повідомили, що я є власницею його приватної клініки, яку він хотів подарувати мені в день весілля, але не встиг, я була здивована... Я намагаюся виховати свого сина таким, яким був його батько: сильним, відданим державі і надзвичайно добрим. Війна забрала у мене коханого, але вона навчила не впадати у відчай, а завжди йти до кінця, бо після чорного тунелю завжди чекає ясне і чисте світло. Ми перемогли у війні і зайняли найвище становище серед інших держав.

Епілог

Блукаючи пероном в очікуванні потяга, я багато разів все переобдумувала, але щоразу розуміла, що роблю це не заради себе, а заради країни, якій потрібні сильні й віддані люди, достойні нащадки і борці. Якщо я повернуся в свої чотири домашні стіни, то деградуватиму, і мій син буде виродком народу, чого я не хочу. Тому дороги назад немає – лише вперед у світле майбутнє!

